

Regensianersamfundets medlemsblad

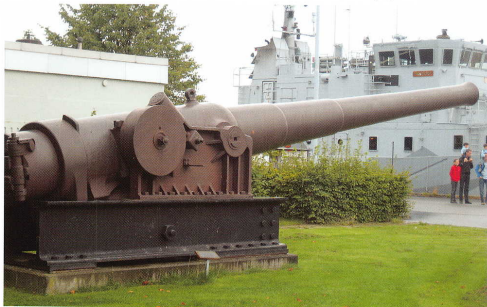
102-103 årgang (2008-)2009

Indholdsfortegnelse

Referat af generalforsamling nov. 2007	3
Klokkerberetning 2008	5
Hans Mølbjerg: Forfatter og Regensjaner	8
Sommerudflugt til Holmen	12
Lindetalen 2008	14
Talen ved Regensens Lindefrokost	17
Formandens beretning	20
Frokost på Carlsberg	22
Tale ved afsløring af portræt af thv. regensprovst Eva Smith	26

En stor kanon! Billedet er taget på Holmen, der var målet for årets sommerudflugt.

Referat af generalforsamling i Regensianersamfundet, 30. november 2007.

Referent: Jesper Nørregaard

1. Valg af dirigent

Rasmus Gutknecht valgtes og konstaterede at generalforsamlingen var lovligt varslet.

2. Valg af referent

Jesper Nørregaard valgtes.

3. Formandens beretning

Formand Camilla Sløks fremlagde året aktiviteter og redegjorde herunder for, at bestyrelsen havde udpeget en "ad hoc" kasserer, Niels Johs. Willumsen, idet den generalforsamlingsvalgte kasserer, Morten Samuelsen, havde meddelt bestyrelsen, at han af personlige årsager fratrådte med øjeblikkelig virkning.

Beretningen blev vedtaget.

4. Kassererens fremlæggelse af regnskabet

Niels Johs. Willumsen fremlagde regnskabet for perioden 1. oktober 2006 til 30. september 2007.

5. Revisorernes beretning

Revisor Peter Bøggild og revisor Henrik Teide fremlagde deres beretning for forsamlingen med indstilling til godkendelse af regnskabet.

Herefter godkendte generalforsamlingen regnskabet.

6. Valg af formand

Camilla Sløk genvalgtes som formand med akklamation.

Camilla Sløk blev naturligvis genvalgt som formand.

De afdøde varmer op til revyen

7. Valg af kasserer

Niels Johs. Willumsen valgtes som kasserer med akklamation.

8. Valg af øvrige bestyrelsesmedlemmer

Mette Korsholm, Thomas Rørsig Thomsen, Karsten B. Knudsen og Hans Jørgen Steenbjerg valgtes med akklamation.

9. Valg af 2 revisorer

Peter Bøggild og Henrik Teide genvalgtes som revisorer.

10. Eventuelt

Til næste generalforsamling lovede bestyrelsesformanden at sende de tilmeldte medlemmers navne til referenten, som på dette grundlag fremstiller selvkøbende navneskilte i MAGNAPRINT, således at deltagerne kan identificere hinanden!

Regensen er (stadig) havet for os. Det ligner en bølge.

En enkelt afdød er livet vældigt op...

Klokkerberetning for foråret 2008

Af Mads Møller Langtved & Jens Christian Jørgensen, Forårsklokkere 2008

Som så ofte før var Generalforsamlingen i februar 2008 en nervepirrende affære. I lang tid havde et aspirerende klokkerpar fra Skrap hængt veludførte valgplakater op, besnakket og beluxet. Uden modkandidater syntes klokkevalget at være i hus. Sådan skulle det ikke gå. På Generalforsamlingen er aftenens forløb som bekendt ganske uforudsigeligt. Som en direkte følge af Nettos portvin og gruppepres opstod der således i 11. time en alliance mellem de ærede foreninger PING og PIP. Uden forudgående kampagne var tiden knap. Gårdens øvrige foreninger skulle på kort tid overtale. Da tiden kom, hvor regensianerne var samlet i Store Sal, og der skulle stemmes, var udfaldet yderst usikkert. Det tegnede til at blive dødt løb, hvis ikke fordelene lå hos skrapianerne. Salen deltes i to, og optællingen gik i gang. Tre omtællinger måtte der til, før Mads og JC kunne erklæres for Regensens nye Klokkere med en margin på to (!) stemmer. Tiden var nu kommet, hvor de mange valglofter skulle føres ud i livet. Og hvad var det nu lige, vi havde lovet? Vist nok noget med renovering af fægteklæderen, billigere fester, mindre overskud i klokkekassen (?!), flere slåbroks, og så en hel del andet, som fortaber sig i tågerne.

Første egentlige aktion var som altid Indflytterfesten. Det stod hurtigt klart, at der kun var ni indflyttere til rådighed, så det blev et hestearbejde. Alligevel lykkedes det at skabe en sand dionysisk Asterix-aften med gallere, romere, barbarer og foniker, som alle gik til fadet med den gode vin, de gode oste og de gode polser.

Som semestret skred frem, syntes den største diplomatiske krise Provsti og alumnier imellem at være "flagdebatten", som fik fornyet liv. På regensiell skala er den vel at sammenligne med Muhammed-tegningerne. Grundstenen til krisen blev lagt for over et år tilbage, hvor Regensens Flagmand tog tilløb til at indkøbe et FN-flag med den hensigt at lade det vejre på de militære flagdage samt FN-dagen året igennem. Dette blev vedtaget med snævert flertal på

Her står den ene klokker, Jens Christian Jørgensen med Regensens mest stjalne symbol: Klokken

Lille Regensrådsmøde i forrige sommerferie, men faldt senere en del regensianere anført af Provsten for brystet. Herefter måtte den stakkels klokkeprotokol lægge sider til alenlange indlæg for og imod nationalisme, symboler og internationalt samarbejde. Den slags er set før på Regensen. Nyt var det dog, da FN-flaget pludselig forsvandt eller rettere blev stjålet. I ægte gyser-film-stil havde tyvene skrevet en besked til den forargede flagmand ved hjælp af ugebladsudklip, i hvilken de forlangte hejsningen af et søroverflag på Frk. Linds fødselsdag. Når dette ville finde sted, skulle FN-flaget komme tilbage. Herefter rasede debatten på ny for og imod dette antiautoritære indslag. Flagmanden strejkede i protest, og Provsten truede med at afmontere flagembedet ved en spaltning og lade Portneren flage, så der i det mindste kunne flages med Dannebrog på Hendes Majestæt Dronningens fødselsdag. Efter forhandlinger på "topniveau" med Flagmand, Klokkere og Provst i Provsteboligen blev kompromiseret, at Flagmanden genoptog Dannebrogssflagningen, mod at få lovning på et nyt

Og her er det den anden klokke, Mads Møller Langtved med sol i øjnene

FN-flag, såfremt flagtyvene skulle bryde deres løfte. Således blev en del tid altså fordrevet i den regensielle andedam. Tid til fest vendte dog tilbage til Gården. Foromtalt fødselsdag for Frk. Lind skulle jo finde sted i form af den årlige Lindefrokost. Vejrguderne var, på trods af den manglende flagning med Dannebrog, med Regensen denne dag. Det skrækkeligt dårlige foto blev taget, og frokosten forløb med 100 % hjemmelavet pålæg, rugbrød og tarteletter. Som kulmination på flagdebatten blev Regensen tilmed begunstiget med en sjælden provstesjoffing til Flagmanden. Som eftermiddagen blev til aften, blev vandkampen afløst af et incident, som skulle erstatte flagdebatten i den kommende tid: Regensens dyrebare porcelæn blev offer for visse personers vanvidsudbrud, hvilket resulterede i et underskud på ca. 11.000 kr. for Porcelænsdirektricens semesterregnskab.

Så er der dømt fest på Regensen

Imellem festerne blev det bl.a. til slåbroks om det amerikanske præsidentvalg ved USA-ekspert Mads Fuglede, kvinderettigheder i Tanzania ved Portnerfruen og en vurdering af det politiske landskab ved chefredaktør Lisbeth Knudsen. Endelig blev der plads til en babyslåbrok med ølsmagning ved Mads Møller Langtved.

Næste fest på plakaten var Lindeballet. Gourmetmenuen blev udført på mesterlig vis af den hårde kerne af beredvillige indflyttere, og ærtesuppen med kammuslinger, kalverouladen med hvidvinssaucen og vanilleisen med brændte figer satte nye standarder for Regensens fester. Midnatsgæsten var teatergruppen Sort Samvittighed, som bestod af seks stramme lektorinder, der transformerede Lindeballet til et Linnet-bal med sekteriske ritualer, fællessang, J.C. Hostrup, egern-voodoo og svirpende pegepinde. Som altid endte aftenen om morgenen under Frk. Lind med Provstindens hjemmebag.

Efter den stille periode i juli og august var vel overstået, vendte de regensielle aktiviteter tilbage. Regensens sommerfest blev afholdt for andet år i træk og med Regensens korte kollektive hukommelse taget i betragtning, er der allerede nu tale om en urokkelig tradition. Der skulle denne gang gøres noget ekstra for at få de tre andre gamle kollegier inddraget. Vi startede derfor alle festlighederne på Valkendorf, for derefter at besøge Borchs og til sidst det Kristelige Gøglerkollegium Elers. Aftenen kulminerede på Regensen med grillmad, jazz, folkemusik og et par testosteronpumpende DJ-sets.

Blot én uge senere blev Kasernens 100 års jubilæum fejret med manér. Dette skulle naturligvis foregå på Kasernens fire køkkener. Vi startede på Bunden og bevægede os herefter op igennem bygningen for til sidst at ende på Admiralitetet.

Forårssemesteret endte med Generalforsamlingen, hvor efterårets embedsmænd skulle vælges under de sædvanlige vanskelige akustiske og lidet ædruelige forhold. Det hele mindede vel egentlig meget om den foregående generalforsamling, bortset fra valget af et kvindeligt Klokkepar. Alt er vel dermed (næsten) ved det gamle.

Hans Mølbjerg: Forfatter og Regensianer Af Niels Willumsen

Engang for mange mange år siden, mens jeg boede på Regensen, det var i 1977, debuterede jeg som digter i litteraturtidsskriftet 'Hvedekorn' med et bidrag med titlen 'Men i Byen'. Det var mens den legendariske forfatter, digter, anmelder og kulturdebattør Poul Borum var tidsskriftets redaktør. Borum havde netop etableret den sidenhen så berømmede institution Forfatterskolen, som jeg kortvarigt var (passivt) medlem af, og som betød at jeg gennem nogen tid modtog originalbidrag fra en række af datidens unge håbefulde digtere, heriblandt navne som Michael Strunge, F.P. Jac, Søren Ulrik Thomsen m.fl.

Egentlig var det for mig blot en nysgerrig og pikant flirt med poesien – i virkeligheden var jeg rodfæstet naturvidenskabsmand. Og udover et enkelt senere, af den litterære elite ligeledes overset Hvedekorn-bidrag ('fire rejsedigte fra Latinamerika'), fulgte jeg da heller aldrig op på min digterdebut. Muligvis uretfærdigt overfor den danske litteratur – men lad nu det ligge.

Så for nyligt, i september 2008, fandt jeg under oprydning tilfældigvis en ældre bog i brunt pap omslag med den ordknappe titel 'Regensen'. Bogen, som jeg ikke erindrede at have erhvervet – endsisg hørt om, er en roman skrevet af den af mig ukendte forfatter Hans Mølbjerg. Formodentlig har jeg købt den antikvarisk engang i begyndelsen af 90'erne. Men læst den havde jeg i al fald aldrig.

Det tog ikke lang tid at læse denne lille roman på 112 sider (Schultz' forlag, 1965), som er forfatterens prosaværk nummer to efter en prisbelønnet roman 'Gården' fra 1949. 'Regensen' handler om to unge studenter, som efter en rygsækrejse til Frankrig (implicit henlagt til sommeren 1939) vender hjem til Danmark, til Nordjylland, for kort efter at begive sig videre til København, til deres studier på universitetet og deres bolig på Regensen. Man følger deres studie-, Regens- og kærlighedsliv i fragmentariske glimt, og fornemmer Tysklands krigsmaskine rumle i det fjerne.

Kort efter faldt jeg en dag i Helligåndshusets Hollandske bogudsalg tilfældigvis – og til min store og glædelige overraskelse – over en raritet: Et eksemplar af netop 'mit' gamle debut-Hvedekorn, nr. 2 fra 1977. Det var på udsalgets næstsiste dag, hvor prisen var faldet til sølle 10 kr. pr. bog.

Jeg købte naturligvis tidsskriftet uden tøven og glædede mig til at genlæse mit debut-værk.

Hjemme igen var min overraskelse stor da jeg opdagede, at hæftets indledende bidrag var skrevet af ingen andre end – ja, gæt selv: forfatteren Hans Mølbjerg! Bidraget er benævnt 'Sorte ord – to digte'.

Men ikke nok med det – der er mere indhold relateret til Hans Mølbjerg: Mølbjergs egen anmeldelse af Ole Sarvigs 'I går – om lidt' (Gyldendal 1976), samt Poul Borums anmeldelse af Hans Mølbjergs værk 'Ide-åbninger gennem billeder' (Gyldendal 1976). Disse tre bidrag har jeg ejendommeligt nok ikke hæftet mig ved tilbage i 1977. Mølbjerg kunne ellers måske ligefrem have været kandidat til et slåbrok-arrangement under mit senere klokkerat?

Som det ses af litteraturlisten har Mølbjerg været ganske produktiv: ca. 20 digtsamlinger, 6 romaner og noveller samt omkring 15 faghøjer. Fra 1953 til 1985 var han ansat ved Lyngby Statsskole. En internet-søgning viser at han døde i 2004.

I min tid på Regensen har jeg aldrig hørt om ham og heller ikke senere – lige indtil den ovenfor omtalte dag i september 2008. Findes der mon ældre medlemmer af Regensianersamfundet, der

kan huske Mølbjerg? Eller som har haft kollegiale forbindelser med ham? Eller som har haft ham som underviser på Lyngby Statsskole? Det kunne være interessant at høre.

Regensen, uddrag af ottende kapitel

Udenfor lå et hav af ubestemmelige lyde. Dækket gængede. Det lange rum var messen om bord. Man var på vej op mod øerne. Haldur Paturson nedskyllede sin syvende snaps og kastede sin tallerken ud gennem vinduet.

- Det er til hajerne.

Alle accepterede. To timers trampen havde udskiftet alle forestillinger. Man åd og drak sig endnu nogle somil frem..

Det bankede hårdt på døren. En betjent trådte ind med nogle skår i hånden. Han blev modtaget med et latterbrøl.

- Det skal De få betalt, vrissede betjenten. Det ville pynte på rapporten, om han kunne skrive, at servicet var verificeret som tilhørende Regensen.

- Skriv for fanden den rapport og lad os være i fred, sagde Djurhuus. Han havde aner i den højere embedsstand og var hævet over diskussion med en betjent.

- De er klar over at det bliver en meget alvorlig historie for Dem. Det er et rent svincheld at ingen er kommen til skade.

- Der kan De selv se, faldt Nolsø ind. Hvad råber De så op for!

Betjenten var rød i hovedet af forargelse. Han troede, det var dannede unge mennesker, der boede på Regensen. Han faldt helt igennem og fortrak med et fortrædeligt ansigt.

- Det var en Sherlock Holmes! Hånede Nolsø.

- Fantasiløs dansker! Sekunderede Haldur.

- Ned med alle danske betjente! Vaagø førte an i en skål. Man hældte ildvandet i sig for at indhente de tabte somil.

De holdt kursen. Snart var den lille episode bag dem. Skæret var klarert. Betjenten gik ikke til VP, men nøjedes med at indsende en rapport. Det tog man med sindsro. Der sad nok en regensianer eller færing et eller andet sted i administrationen. I værste fald ville der ske en henvendelse til VP, der så ville beskytte dem mod at blive inddraget i noget. (Regensen, p. 60)

Det andet fodslag

En skikkelse trådte til, usynlig ved min side, og bar min byrde.

Jeg fortsatte, uden at se dig, tavse, mørke, broder!

Solen min skæbne!

- Skyerne mine dages flugt.

(Hvedekorn nr. 2 1977, p.34.)

Kunsten som subjekt – Sarvigs kunstsyn.

Denne artikels forfatter, Niels Willumsen. Berømt kasserer i regensianersamfundets bestyrelse.

Det er Ole Sarvigs store fortjeneste at have henvist til kunsten som erkendelse, bevidsthed der er formuleret, fastholdt og givet videre. Han

praktiserer dette kunstsyn i sin store bog om Munchs grafik, og vi møder det igen i hans sidste bog I går – om lidt. Og det er ud fra denne indsigt han formår at tegne sin tids bevidsthed.

Det sker i en tid, hvor æstetikken generelt fornægtes. Kierkegaard har været med til at gøre den æstetiske dimension suspækt ved at frakende den ethos. Marx så kunsten som udtryk for ideologier, genspejlinger af klasseforhold, og den moderne semiologi går så vidt, at den sætter en sådan sociologisk opgørelse lig med billedanalyse. Freud fandt i kunsten velegnede billeder på ubevidste forestillinger. – Fælles for disse retninger er, at de tolker kunsten ud fra et synspunkt der er langt uden for værket selv: hvad der bekræfter et synspunkt tages op, andet bliver liggende. Kunstværket deles op, reduceres til objekt.

(Hans Mølbjerg, Hvedekorn nr. 2 1977, p.62.)

Lynildsmanden

Dette nummer er en hel lille Mølbjerg-festival: vi bringer to nye digte af Hans Mølbjerg, han anmelder Ole Sarvig, og her skal hans nye bog omtales. Hvem er Hans Mølbjerg? Nå, ham med "Gården", siger kyndige ældre folk. Ja, ham. Hans Mølbjerg, f. 1915, cand.mag. 1948, dr.phil. 1964 på en afhandling om Diderots æstetik – debuterede i 1946 med digtsamlingen "Mod nye mål" og vandt 1949 en romankonkurrence med "Gården", som blev en stor succes og kom i adskillige oplag. Derefter kom et par små prosabøger og endnu en digtsamling og, senest, i 1965 romanen "Regensen" – alle disse bøger oversat og tilsyneladende glemt. Men kun for en tid, er jeg så optimistisk at tro. "Gården" hører til blandt de bedste danske romaner fra efterkrigstiden og vil engang blive placeret efter fortjeneste sammen med en anden oversat roman, den tidligt afdøde psykiater Knud Mosegaards "Dagene er korte", som Reitzel udgav i 1954.... Mølbjerg har siden 54 virket som gymnasielærer og har mest produceret lærebøger, men rigtignok meget usædvanlige lærebøger, som den der skal omtales her.

Og videre:

Mølbjerg sætter en græsk vase og nogen Homer-citater sammen med et Kandinsky-billede, man ser umiddelbart sammenhængen, derpå læser man hans tolkning og indser dens rigtighed/ anvendelighed. Og så slutter kapitlet med en lynsætning: "Den første atomspaltning var netop foretaget, og den registreredes i Kandinskijs kunst som en opkøsning af mennesket og en erobring af rummet." Bum! Livs-oplysning....

Og sådan myldrer bogen med tankelyn. Se kapitlet der sammenstiller Flaubert, Corot, Kierkegaard, Edvard Munch og Baudelaire – det er ikke nemme "tværkunstneriske" paralleller, men en gennemtanke og gennemført og dybt historiebevidst tolkning af enhedskulturen (som psykisk og artistisk fænomen).

Hans Mølbjergs litteraturliste

Skonlitteratur

- Mod nye Maal. Athenæum, 1946 (digte)*
Gården. Det Danske Forlag, 1949 (roman)
Din bog. Gyldendal, 1950 (digte)
Fabler. Gyldendal, 1950 (roman)
Legenden om knosen. Hasselbalch, 1952 (noveller)
Regensen. Schultz, 1965 (roman)
20erne. Gyldendal, 1974 (Periodeserien)
Mont-Blanc: suite i mol. Gyldendal, 1977 (digte og prosastykker)
Skrevet i vand. Gyldendal, 1978 (roman)
Nordenfjords. Gyldendal, 1979 (digte)
Det sorte lys. Jorinde & Jorinel, 1979 (digte)
- en anden nærværelse. Gyldendal, 1980 (digte)
Spejl/sort. Brøndum, 1981 (digte)
Blå erkendelse. Jorinde & Jorinel, 1982 (digte)
Græsk dag. Centrum, 1982 (digte)
Grøn gestus. Gyldendal, 1982 (digte)
Bevægelsen indeni. Gyldendal, 1983 (digte)
Ild-billeder. Jorinde & Jorinel, 1983 (digte)
Sort solskin. Brøndum, 1983 (digte)
Skyggernes sol. Gyldendal, 1984 (roman)
Grøn bevidsthed. Jorinde & Jorinel, 1985 (digte)
Gult - og - hvidt. Jorinde & Jorinel, 1985 (digte)
Hvidt lys. Jorinde & Jorinel, 1985 (digte)
Solens firkant. Gyldendal, 1985 (digte)
Gnistrende virkelighed. Gyldendal, 1986 (noveller)
De tomte ords landskab. Gyldendal, 1987 (digte)

Faglitteratur

- Diderots æstetik. København, 1956 (speciale til kandidateksamen)*
Moderne fransk poesi. København, 1956
Klassisk fransk poesi. København, 1958
Aspects de l'esthétique de Diderot. J. H. Schultz, 1964 (doktordisputats)
Facetter af dansk lyrik. Schultz, 1965
Billede og ord. Schultz, 1966
Facetter af dansk og fremmed lyrik. Schultz, 1968
Ide-åbning gennem billeder. Danmarks Skoleradio/TV, 1970
Åbningens poesi: læsninger i den nyeste digtning. Gyldendal, 1981
Farvepoesien. Centrum, 1983
Et flag for grønhedens idé: læsninger af farvesymbolikken i dansk lyrik fra romantik til ekspressionisme. Gyldendal, 1987
Europa ser på dig: tanker og billeder gennem 3000 år. Gyldendal, 1992
Kulturernes genblik: billedet som uskrevet tanke fra stenalderen til i dag. Spektrum, 1996

Sommerudflugt til Holmen

Af Thomas Rørsig

Lørdag formiddag den 20. september slog Søværnets Officerssskole på Holmen portene op for medlemmerne af Regensjanersamfundet.

Den tidligere regensjaner Erik Møller Mathiesen er nemlig lektor derude, og sammen med overarkivar H.C. Bjerg viste han rundt på det smukke område, der gemmer på store dele af Danmarks historie som stolt søfartsnation.

Således blev gæsterne præsenteret for adskillige store kanoner – herunder batteriet Sixtus, der i dag alene skyder med løst krudt ved kongelige begivenheder.

Mums. Italiensk buffet...

Den stolte fregat, Peder Skram, der midt i 80'erne blev kendt for at nedlægge et sommerhus i Lumsås med et krydsermissil, ligger også til kaj derude. Skibet er i øvrigt gået på pension og ejes af en privat interessegruppe – heriblandt H.C. Bjerg.

Skolen råder også over en imponerende mastekran, som Regensjanersamfundets konditionsstærke medlemskreds fik lov at bestige.

Fra toppen er der en helt fantastisk udsigt over Klaus Bondams København – inklusive Operaen og det nye skuespilhus uden parkeringskælder. Traditionen tro blev den spændende rundvisning afsluttet med en let

Historiker H.C. Bjerg og lektor Erik Møller Mathiesen sørgede for, at medlemmerne af Regensjanersamfundet fik en herlig formiddag

Mastekranen klar til besigtigelse

*Den smukke samlingssal – umiddelbart
før frokost*

arbejdsfrokost, der denne lørdag blev leveret af Cibi e Vini.

Af hensyn til medlemmer, der ikke var med på turen, nævner vi fra menuen: Carpaccio med bresaola. Lufttørret oksekød marineret med olivenolie og citron på rucosalat serveret med marinerede artiskokker. Cannelloni med ricotta, kød og krydderurter i tomatsovs.

For at undgå unødigt misundelse standses beskrivelsen her...

Et strålende arrangement, som bør få endnu flere medlemmer på banen, når sommerudflugt 2009 løber af stabelen!

Tilfredsheden & mætheden kommer snigende.

Lindetalen 2008

Af Nynne-Cecilie

Kære regensjanere, kære provst og provstinde, kære portner og frue. Kære Frøken Lind, Tillykke med de 223 år.

Eller

KAMMERATER...

...For det er vi vel. Det er os alle, som skaber Regensen. Det er os, som definerer de røde mure, som skærmer og beskytter os fra virkelighedens skræmmende verden. Min Regens, som har stået mig bi og last og brast, siden jeg satte mine flyttekasser ude i porten, og jeg følte det fællesskab, som jeg inderligt ønskede at blive en del af. At finde min plads og mine ben herinde i en forunderlig parallelverden med et fællesskab, som er andet og mere end det, vi finder udenfor. Vi har vores eget sprog, og som med alle verdens andre sprog tager det tid at lære at dechiffrere det og forstå dets terminologi. Vi er en ikke bare en lille nation – men et ægte fællesskab, fordi vi kender hinanden og er bofæller og kammerater. Dog er det som om, at vi undertiden glemmer dette vores kammeratskab. Og vi glemmer det måske især når vi fx har en sag vi brænder for – noget vi går op i og kæmper for. Så kommer vi måske til at ligne det der ude lige vel meget på noget, som vi måske netop ikke skulle ligne det på, fordi vi i vores stræben efter at gennemføre det, vi hver især synes er det rigtige og vigtige, tilsidesætter kammeratskabet for sagen og bliver skingre i tonen. Vi glemmer måske ligefrem, at Regensen ikke handler om at gøre tingene på én, bestemt, regensielt måde, men at det er regensielt at være tolerant overfor alternativer.

Vi glemmer måske i farten, at det er regensielt at skabe plads til den holdning eller handle måde, som ikke lige en ens egen. At det rent faktisk er essentielt for Regensen, at dens beboere har divergerende meninger, og det netop er der, hvor meninger brydes at nye tanker opstår – at det er her, den mentale grundforskning får livgivende næring – det er her regens bliver til reagens! For mig er Regensen rummelighed. Og Regensen skal blive ved med at være stedet, hvor de små bliver store og de oversete bliver set. ... ja, faktisk, hvor alle ER store, fordi her er trygt og rart. Regensen er dér, hvor der er plads til at komme hinanden ved – i bogstaveligste forstand, hvor der er plads til at fyre den af på luftguitar, hvor der er plads til at overnatte i VPs eller cykelkælderer, fordi man har svært ved at give slip på sit Regens, hvor udødelige venskaber opstår, og hvor to kvinder kan blive sportsdirektører ligegyldigt hvilket flag, som vajer i vores flagstang. (I parentes bemærket kan jeg oplyse, at jeg foretrækker HOFflaget – hvis nogen skulle være interesseret). På mange måder begynder Regensens kalenderår, når frøken Lind ifører sig sin konservative og forførende, lysegrønne sommerkjole, og gør os alle forårsskulrede. Og lokker os til at åbne vores vinduer og skippe eksamenslæsningen for at drikke øl i gården hele natten...ja... og minder os om, at bag de røde mure skal intet forår forsømmes.

Der lyttes til Nymne-Cecilies lindetale

Hun er både vores ældste og vores mest traditionsbundne beboer til trods for, at hun både har sin egen side på Facebook og har indgået cyperspaceregistreret partnerskab med regenskløkken for nyligt.

Traditionsbunden er hun fordi, hun altid tager det samme tøj på til fest og frigjort er hun i øvrigt fordi hun optræder nogen hele vinteren.

Vi fejrer frøken Lind i dag, vi hylder forårets komme og kalenderårets begyndelse. Vi fejrer hende, fordi hun står så tålmodigt og byder velkommen, når vi flytter ind. Hun venter oppe, når vi har været udengårds en aften, hun finder sig i at blive pisset på af Regensianere og udengårds gæster, hun venter på os, når vi har været på orlov eller lange udenlandsrejser, hun står der stadig, når vi dør og rejser bort.

Hun kunne, hvis hun ellers var i stand til at tale, berette om vores liv, vores op- og nedture, om berømte tænkere og begavelser, matematiske og humanistiske afvigere, der boede her i fordums tid og hun vil engang - i en fjern fremtid på en af de lune aftener i december - huske tilbage på kommende tiders Ørsted og Kierkegaard, på de virtuose tænkere, der endeligt løste gåderne om kræft, HIV og sult - og på dem der, som i Fagre Nye Verden II forbereder sig til at finde løsninger på globale problemer, vi endnu ikke - selv ikke her - blot kan forestille os det mindste om - så lidt som man i 1965 kunne forestille sig mobiltelefoner og PC'er.

Men hun vil også - som til alle tider - kunne berette om små og store op og nedture og regenskærestepar, som hånd i hånd går gennem gården i den lyse nat.

Hun er smuk at kigge på, frk. Lind, men hun rummer også (hvad de færreste måske tænker på) en smuk symbolik. F.eks. kaldes linden Kærlighedens og Glædens træ. Dets spændstige ved bruges til at lave bast af - et af naturens stærkeste hindemidler, og dets mekaniske egenskaber findes, værdsættes og bruges overalt i verden bl.a. til at bygge musikinstrumenter, møbler og andre brugting af.

Lindetræet er den stærkeste træsort, når der tages hensyn til massen og massefylden, og træet har sit rodnet i et hjerteformet system. Det kan blive op til 30 meter højt, og omkring 1.000 år gammelt, og man siger om det, at det vokser i 300 år, det står i 300 år og det forgår i 300 år. Lindetræets symbolske egenskaber kunne vi regensianere måske godt tillægge os lidt af. Bruge dem i en mere håndgribelig form i en kold tid, hvor egoisme tit truer med at vinde over humanisme, og hvor den stærke oplever en eksklusiv ret til rydde svagere af vejen - noget der opleves som tilladt i stræbet mod forkromede fælles mål ofte styret af vrangforestillinger om, at otte procents årlig økonomisk vækst er det eneste saliggørende på denne grønne jord. Den selvsamme grønne jord der i øvrigt truer med et snarligt skift til sveden brun i en global, vækstdikteret opvarmning, der til syvende og sidst også kan ende med at sønderrive frk. Linds forårsgrønne haute couture og erstatte den med en knapt så forførende bæ-brun fra et varekatalog.

Nu skal jeg ikke male en vis mand på væggen - og slet ikke på en festaften som denne, og vi er da heller ikke der - endnu.

Men lad dog alligevel frk. Lind dagligt minde os om - især i den skønne sommertid - disse nok så alvorlige sammenhænge, mens hun står frodig og grøn. Og lad hende med sit tavse biologiske sprog være fortaler for sammenhold og kammeratskab og helt nære værdier.

På den måde kan hun være med til at sikre smil, glæde, visdom og fremtid.

Vi er Froken Lind, og hun er os, hvor klicheagtigt og corny symbolikken end tager sig ud. For ligesom lindetræet med sine afstikkere i alle retninger, har vi roden fast forankret i jorden i Regensens gård og forhåbentlig i nogle brede, humanistiske værdier, der kan være med til at sikre denne skrøbelige verdens beståen i - hvad vi med vores universelt begrænsede evner - forstår som i al evighed.

Derfor fejrer vi også os selv.

Skål for Regensen. For min Regens, for jeres Regens og for vores Regens!

Tale ved Regensens Lindefrokost 16.5.2008

Ved Erik Skyum-Nielsen

Rodløse regensianere! Afsporede alumner! Fortræffelige frokostpisere!

Fire dage forsinket fejrer Regensens i dag Lindens fødselsdag. Hjerteligt tillykke, min kære Linda, jeg er da ked af, at du skal se os sådan, men jeg ved, at du har set det, der var lige så slemt.

Frokosten i år giver anledning til at markere 100-året for indvielsen og ibrugtagningen af Kasernen og Buegangen mod Købmagergade.

Disse to fornyelser kom under min højttærede forgænger Julius Lassen, der var provst fra 1. april 1896 til 1. oktober 1918, og som i egenskab af professor i jura havde gode forbindelser til administrationen – rigets, byens og universitetets, hvilket både Gården og alumnerne nød godt af. I hans tid blev f.eks. kommuniststipendierne klækkeligt forøget, der blev lagt linoleum på samtlige værelser, Gården fik det tårnur, der stadig vækker alle hver nat, man indkøbte et flygel i stedet for klaveret, og der blev sunget, så det gjaldede, og fægtet, så det klang.

Overskriften for Lassens periode kunne måske lyde: *Regensen for Regensianerne*. Det var en tid, hvor Gården i høj grad vendte sig indad, hvad der nok bedst kan aflæses af Regensianersamfundets stiftelse, som igen ledte til indførelsen af den her kæde, som Lassen fik, medens han var svækket som følge af et færdselsuheld på Købmagergade, hvor provsten påkørtes af en cyklist. Et godt eksempel på, hvor farligt det kan være at forlade Regensen.

Lidt senere ligner frokosten sig selv.

Kan han tale? Ja, mon ikke! Med arme & ben.

Hvis oprettelsen af de gamle alumnus forening – hvilken vi takker for snapsen, skål – er den ene hovedbegivenhed i Lassens provstetid, er den anden den store ombygning, der bl.a. betød en forvandling af Regensens ydre. De snævset-røde mure med deres fattige, næsten frastødende udseende, blev overrilet med en

murhammer, og de nye mure fik skønhed og værdighed ved den samme behandling.

Sandstensskjoldene på vor facade fornyedes, den forgyldte "morgenstjerne" på toppen af kirkefløjen vendte tilbage, der kom tekøkken og wc i hver etage, viceprovsten fik en solrig lejlighed mellem 1. og 2. gang, og sådan kunne man blive ved. Men især fik jo altså Regensen en ny *tilbygning*, som indebar en kærlkommen lejlighed til at skrotte kontubernalsystemet og i stedet for kun tilbyde eneværelser. I den oprindelige plan for tilbygningen på grunden, hvor Trinitatis Kirkes præstegård forhen havde ligget, havde man regnet med plads til 38 alumnus i todelte værelser; men da det ville betyde, at det samlede beboerantal ville ryge helt ned på 90, tegnede arkitekt Borch i stedet den nye fløj med 48 fyldige eneværelser. Bygningen vakte den højeste beundring og regnedes længe af mange som en af hovedstadens værdifuldeste arkitektoniske erhvervelser i det 20. århundrede, men fik jo siden hård konkurrence af busterminalen på Rådhuspladsen.

Og samtidig fik vi så Buegangen, der dengang var en arkitektonisk pyrd, men i dag er offentlig musikstue, racerbane for fartgale cyklister, oplagsplads for våde pizzabakker og ølkrus, svinesti for graffitivandaler og pissepotte for hundreder og atter hundreder af nådesløse natteravne. Vi har forsøgt at formå Kulturarvstyrelsen til at tillade en offensiv og kreativ brug af Buegangen, men forgæves. Der blev ellers holdt et møde en morgen med Københavns Bymuseum og Kulturarvstyrelsen repræsenteret ved Mogens Morgen, men lige meget hjalp det, styrelsen fastholder, at byrummet mellem Regensen og Rundetårn udgør et umisteligt kulturgode – og tænker her vel sagtens på de to kæmpemæssige containere, der gennem flere år har prydet pladsen. Jeg aner ikke, hvad formål de tjener, men tror, at det er der, kirkegængere forventes at oplægge deres syndige tanker, inden de går til gudstjeneste.

Omrøring den ombygning og tilbygning, der afsluttedes just i disse dage for hundrede år siden, har der dannet sig en myte: at byen København betalte gildet. Sandheden er, at Kommunitetet, dvs. Regensen selv, lagde 213.000 kr. eller $\frac{3}{4}$, mens de resterende 73.000, som var, hvad Buegangen beløb sig til, betaltes af kommunen. Og tak for det, København.

Knud Fabricius rejser i sin Regenshistorie det spørgsmål, hvilke tider der mon er de bedste for Regensen. Er det de perioder, hvor "de almindelige interesser", som han kalder det, griber sindene

herinde, altså det omgivende samfunds politiske strømme (med liberalisme, skandinavisme og parlamentarisme), eller er det mon de tider, hvor gården lever sit eget liv, med sangkor, *Gjenboerne*, fester, foreninger og klokkeater? I det ene tilfælde bliver Regensen en aktuel afspejling af omgivelserne, måske kun en afglans. I det andet tilfælde, hvor gården risikerer at lukke sig om sig selv, vokser der mere beskedne blomster, men de er ofte originale.

Jeg vil overlade det til jer selv at drøfte, om Gården af i dag står midt i tidens storme, eller der som i Julius Lassens tid leves et sorgfrit og harmløst Regensliv. Til støtte for det første synspunkt kan man fremføre, at det siden sidste lindefrokost dels har været forsøgt at frelse hele verden fra en flagstang, dels er lykkedes jer at holde velbesøgte politiske møder, ja, Gamle og SF fik sågar valgt en nylig afdød alumne til Folketinget. Til støtte for det synspunkt, at I er tilbage ved modellen med Regensen for Regensianerne, kan nævnes talrige eksempler på studentikos adfærd, der aldrig, aldrig, aldrig, kunne forekomme uden for disse mure.

Nogle mener vistnok, at den standende strid om flag vidner om levende engagement i verdenspolitikken; men lad mig heroverfor anføre det måske mest vanvittige forsvar, jeg endnu har hørt, for den nuværende flagpolitik. En alumne, hvis navn jeg ikke skal røbe, sagde, at jeg skulle tage det helt roligt, det kan være lige meget, hvad for et flag der hænger deroppe, det kan jo alligevel kun ses herinde fra gården.

Med disse ord vil jeg ønske jer god fest og takke Gud og Christian IV og Københavns Kommune for, at jeres mor og far og naboerne og genboerne ikke kan se, hvad I laver herinde.

Mange blev grundigt sjoflet til årets lindefrokost

Formandens beretning 2008-2009 v/Camilla Sløk

Man skal vare sit sprog. En af de mere dramatiske oplevelser som formand for Regensjanersamfundet i valgåret 2007-2008 var da jeg fik en mail i forbindelse med reminderen om kontingent-indbetaling. En dame skrev til mig, at hun meddelte mig dette på vegne af en ældre veninde, som netop var blevet enke, at denne havde følt sig fortørnet over ordlyden i vores brev.

Jeg tænkte, at godt nok er det træls at betale regninger, men for det første er et medlemskab af Regensjanersamfundet vel ren fornøjelse, og for det andet er der forskel på at tænke, at noget er træls og så ligefrem at skrive til den, der har sendt opkrævningen på et foreningsmedlemskab. Man kunne jo fx blot melde sig ud, og så var det enden på den historie.

Men det var det ikke: Modtageren af opkrævningen viste sig nemlig at have været gift med en regensjaner, som for et års tid siden var afgået med døden i en høj alder. Enken var altså, med rette, blevet stødt over, at jeg i min henvendelse til Regensjanersamfundets medlemmer havde indledt med: "Kære døde regensjaner". Enken troede ganske enkelt, at vi selv ind i det hinsides forfølger folk for at kradsø penge ind.

På den baggrund kan jeg kan godt forstå, at den ældre kvinde syntes, at det var en mærkeligt sprogbrug.

I det hele taget er der mange eksempler på det, at man lærer nye udtryk og sproglige vendinger, når man kommer til Regensen. For det første dette, at det siges, at "man dør", når man forlader Regensen. Det gjorde man i hvert fald, mens jeg boede der. Vi havde også dødefest, og nogle af dem, der måtte forlade gården pga. noget så tåbeligt som færdiggjort studie, kunne få sig en tur rundt i Indre By i kisten, ovenpå Regenskærren.

Dødekisten var også i mange år et udtryk for kartoteket over tidligere regensjanere, altså en slags "de gule sider", blot i kasseform i postrummet. Her stod også den høje pult med klokkerbogen, hvor det dengang, da jeg

*Camilla Sløk i gummistøvler. Dejlig kran.
Den i baggrunden.*

flyttede ind i 1992 var sådan, at indflyttere ikke måtte skrive i klokkeprotokollen. Det synes jeg godt nok var mystisk, eftersom jeg kom fra en meget demokratisk skolesammenhæng i Roskilde, hvor hierarkier blev opfattet som en hindring for samfundsudvikling (hvilket de på mange måder også er, efter min mening). Så noget så almodisch som, at der var forskel på, hvornår hvem måtte gøre hvad og hvornår i den fælles bog, forstod jeg ikke. Den var åbenbart ikke fælles.

I det hele taget var der mange udtryk, også udtrykket Klokke, som man skulle vende sig til. Hvor jeg kom fra, var en klokke en, der havde klokket i det, altså et fjols. Men her var fjolset den fornemste person af alle! I øvrigt blev jeg selv sådan en i 1993-94. Det var rigtigt sjovt at arrangere store fester med tre retter mad og midnatsgæst. Lykken for det organisatoriske gen.

Brugsdame, slåbrok, udengårdsfjog og gafflinger. Ja, det fortsætter. Jeg vil blot opfordre til, at regensjanerne husker at informere deres kommende ægtefæller om, hvilke udtryk der kan dukke op senere i deres fælles liv sammen, så de efterladte ikke bliver kede af det en anden gang: "Kære døde regensjaner".

Af andre aktiviteter kan nævnes sommerudflugten, som dette år gik til Holmens Søofficerskole. Her er Erik Møller Mathiesen, som også har boet på Regensen, lektor, og stod sammen med krigshistorikeren H.C. Bjerg for en rundvisning på Holmens militære område. En meget spændende dag.

Desværre er hjemmesiden til gengæld ganz tot, og det skyldes, at vi mangler en webmaster. Jeg har ganske vist dirigeret rundt med hjemmesiden siden omkring 1997, men efter jeg mistede min harddisk i foråret 2008 er jeg ikke kommet tilbage til hjemmesiden. Vi efterlyser derfor en webmaster, som gerne må give hjemmesiden førstehjælp, gerne evigt liv, så det kan blive mere dynamisk på hjemmesiden end indtil nu.

Såvidt så godt. Det har været et godt og hyggeligt år, endnu engang i Regensjanersamfundet. Jeg kan kun vanen tro sige, at Riget Fattes Penge, så hvis I har sådan nogle, så betænk Regensen med et legat. Det kunne være et legat for dit yndlingsværelse, fx. Jeg vil også gerne sige tak til regensjanerne. Det er altid hyggeligt at være sammen med jer, som er levende og se på al den ungdom, lykke og energi, som fortsat stråler ud af de røde mure.

Glæd jer til I dør, og kan optages i Regensjanersamfundet. Vi keder os ikke.

Frokost på Carlsberg

Af Christian Cato Holm, Gamling.

Ja, i min Regens-tid (1974 til 1978), stod disse frokoster som noget ganske særligt. Regens-foreningerne Hof og Gamle sammen - noget særligt.

Lyse højloftede lokaler med nymfede statuer - trods store sal - noget særligt.

Højt belagt smørrebød i rigelige mængder - noget særligt.

Øl i ubegrænset mængde - ikke noget særligt - men det var gratis.

Når jeg betænker det i dag, kom den særlige aura omkring arrangementet nok også af kontrasten til den daglige kost - madmor Erna's lækkerier til aften, Jydegårdens rugbrød og 5 dåser makrel i tomat (tilbud)) til natten - flæskesvær og kakao-mælk til morgendagens tømmermænd.

Carlsberg's værter hed Carlskov og Hoffmann-bang, og de bød - som regel i december - Hof og Gamle - og Niels Brock - velkommen til festlighederne. Ikke noget med rundvisning på bryggeriet eller andet tidsspilde - det havde tidligere generationer overstået for os.

Opfordringen var altid at blande videnskab og handel - hvorefter alle satte sig med dem de kendte i forvejen.

Og så var det med at finde tørsten frem. De stærke øl på bordene skulle inhaleres - og den rare Carlsberg-ansatte bag fadøls-anlægget besøges et passende stort antal gange.

Traditionen bød at Carlskov holdt en tale - ikke for lang - og roste denne ungdommens blomst han havde omkring bordet - videnskab og handel. Traditionen bød også at Regensianerne kvitterede med en mindeværdig sang - og Niels Brock med en sang - knap så mindeværdig.

Skabelsen af disse sange er et kapitel for sig - jeg var involveret i det alle de 4 år jeg beboede gården.

1974: 1. og eneste gang en Hoffist deltog i arbejdet - ja, han var faktisk både idé-skaber og afslutter på et kvad om Brygger Jacobsen der kom på Regensen, fik hjemmebrygget Hof og Gamle, og efterfølgende satte dem i produktion (melodi: gubben Noah)

J. Jacobsen ku' godt li' øllet, han fik skænket op J.
Han forlangte flere
øller, stadig mere.

Brygger Jacob, Jac- Jac- Jacob, Jacobsen blev fuld.

I 75 skrev vi så - på ganske mange flasker Tuborg, og under det tidspres vi yndede at sige skærpede kvaliteten - hvad der skulle blive kendt som Carlsberg-sangen - tryk på sidste stavelse.

Melodi: Min Amanda var fra Kerteminde

Du kan vælge mellem mange sorter
hvis du skal ha' øl i dette land.

Pilsner, Guldøl, Elefant og Porter
- og så dem der er det rene vand.

Du kan også vælge mellem mange fabrikater,
men det valg er let.

J. for som skrevet står i kvad og sange
så er Carlsberg altid nummer ét./.

Den var svært at komme igen på - i 76 - men vi forsøgte med et produkt, der skamroste Carlsberg's bidrag til kulturen,

Melodi: Der er et land

På lærdomssæders konti kan man finde
en del af Gamle Carlsbergs overskud,
så holder vi med drikkeriet inde,
vil ånd og forskning langsomt ebbe ud.
Men vi i HOF og GAMLE slukker efter

*Christian Holm synger med. Her ved
generalforsamlingen i 2007.
Skjorten er vist købt i Næstved.*

i Carlsbergs øl - vor sande lidenskab ! -
og bruger derved både tid og kræfter
på fremme af kultur og lidenskab

Budskabet i Niels Brock's bidrag mindede om dette
- men var enklere og ganske effektivt formuleret:

Melodi: Kritte-vitte-vit-bom-bom
Hvad må en BROCKER lære først ?
Kritte-vitte-vit-bom-bom
Hvordan man slukke skal sin tørst.
Kritte-vitte-vit-bom-bom
Husk Carlsberg's øl er altid sundt
Kritte-vitte-vitte-vitte-vit-bom-bom
Det smager dejligt året rundt
Kritte-vitte-vit-bom-bom

Vi havde svar - tænkt som en sjøfling:
Melodi: Rød-hvide farver
H.H. og stråhat - vi er på Niels Brock
højere handel - ja, det er faktisk godt.
Vi kæmper på skolen for Danmark's sag
til tops skal Tietgen og Niels Brock.
Blå hvide farver - vi er på Niels Brock
højere handel er næsten ligesom sport
for klarer men 5,5 i snit
så har man bronze, sølv og guld.
gentages et par gange

Dette svar var populært - Niels Brock havde
det helt uforandret med året efter - og øvet sig
på at synge det.
Året efter . . . det var 77 - året hvor Conventet
havde lagt et endog meget stort arbejde i at
komme med på Carlsberg under henvisning til
foreningens alder det år: 47
Vi tilegnede forsoget et helt vers af årets sang:
Melodi: Herre min Gud, hvor dog månen lyser

Snart på det sidste vers må vi synge
- det har Conventet gjort i mange år.
Sidst har de prøvet at overdygne
Carlskov med bønner om en lille tår.
Nasseforeningen fik kun hentet
sig endnu et knusende nederlag.
De blev sendt hjem og det kun ventet
- Carlsberg er kendt for deres gode smag.

Og da nu Conventet netop ikke kunne være
med til at høre verset, hilste vi dem forinden til
juleballet:
melodi: Manden på risten
Forgangne år midt i december, ja, netop ved
juletid,
sad hele Conventet forsamlet og kedet sig bravt
med flid.
Da tænkte Hans Bjerrum med kærlighed - på
Gamle - de ruller afsted
til Carlsberg-frokostens herlighed- vi nasser os
fa'me med.
Men Carlskov forhindred' seancen - Hans
Bjerrum fik kam til sit hår -
og nu ser det ud til at chancen bli'r ringere år
for år.
I hvert fald forbliver I hjemme på torsdag, den
dejlige dag,
og prøver energisk at glemme det svidende
nederlag.

"Kunne Carlsberg ikke rekonstruere sådan et vandfald med et 'Niagara Falls Light'?"

Mens vi bli'r proppet med rejer og fed
mayonnaise,
bli'r Jeres næse, kun længere af den fadæse.

77 var også året hvor de forenede bryggerier i
kamp med Faxe's buttede havde lanceret 12
stk. kassen
melodi: Se den lille kattekilling
Se den lille kasse-killing,
er den mon fra fax-
Nej, det er da Carlsberg's tvilling,
det ser man da straks.
Tredive kan den store rumme,
kræet bare tolv.
Men den kan til gengæld grumme
let ta's med på sold.
Den vil meget gerne være
som sin Far og Mor.
Det bli'r ikke til at bære,
når den bliver stor.

Ja, det var så den Regenstid - det var så de
Carlsberg-frokoster.

Men - skæbnen kommer, når man mindst den
venter - også de efterfølgende år var jeg med - i
81 skrev jeg min sidste Carlsberg-sang -
glimrende produkt såmænd - nye variationer
over velkendt tema - men tilblivelsen skete
alene - uden et anstændigt antal Tuborg. 8
Carlsberg-frokoster nåede jeg, før jeg for alvor
blev opslugt af arbejdslivets velsignelser, der
som bekendt levner alt for lidt plads til øl og
Gamle-sang.

1981

Melodi: Jorden drejer om sin akse
Jordens drejen rundt med lande
kan nu mærkes implicit,
selv Niels Brock og Hof må sande
at det skam roterer lidt.
Carlsberg skylder vi alverden
tak, at GAMLE atter kan
hilse bryggeri-eksperten
Carlskov - vores julemand.

Tale ved afsløring af portræt af fhv. regensprovst Eva Smith 6.9.2008

Af Erik Skyum-Nielsen, regensprovst

Mine damer og herrer. Respektable regensianere. Fortræffelige forgænger. Kære Eva Smith! Det giver udmærket mening, at vi i dag – hvor Regensen, om end lidt forsinket, fejrer Kasernens 100-års jubilæum – for første gang kan se dit portræt. Egentlig var denne højtidelighed planlagt til at finde sted for en uge siden i overværelse af alumner ikke alene fra Regensen, men også fra de tre andre gamle kollegier i Indre By; men for en uge siden var du i Paris til ét af de mange møder, du gerne når, energisk og engageret og effektiv og efterspurgt som du jo er.

Når det giver måske endnu bedre mening at holde premieren på dit kontrafej netop nu i dag, er det, fordi en af dine mange fortjenstfulde indsatser på og for Regensen bestod i at fæste og

forfølge det ambitiøse projekt om en fire-etagers tilbygning til Kasernen, det såkaldte Køkkentårn.

Den idé har du fra begyndelsen været med til at undfange og føde, og da projektet løb ind i vanskeligheder, var du den, der bed sig fast, kobled juraen til og fik sagen taget op på nye præmisser, sådan at vi i dag er derhenne, hvor endelige tegninger i mandags kunne sendes til Kulturarvstyrelsen, vel at mærke efter så grundige sonderinger, at der er grund til at håbe, at godkendelsen bliver en formssag.

Når Køkkentårnet står færdigt, hvilket forhåbentlig bliver om godt og vel et år, vil du og Ole blive inviteret igen. Og du vil igen fortjent blive takket!

Af dine andre fortjenstfulde indsatser vil jeg nævne, at du kort efter din tiltræden fik bilagt en gammel strid om statens lån til Kollegiesamvirket, idet du udvirkede, at en gammel gæld konverteredes til et lån, der er rente- og afdragsfrit indtil 2023, hvor vi sjovt nok skal fejre Regensens 400-års jubilæum, samtidig med at der skal træffes en nærmere aftale om lånets praktiske afvikling.

Siden fulgte så den store restaurering og renovering, hvor du i samråd med arkitekten valgte at sigte højt og gå efter en gennemgribende istandsættelse, der omfattede hele bygningen med facader og vinduer og rør og elektriske installationer. Det gav nogle bryderier mellem håndværkerne og de daværende alumner, som til gengæld, som en slags kompensation, fik lov at bo herinde lige så meget længere, som håndværkerne havde generet dem. Og så fik de i øvrigt forærende en meget, meget flottere Regens, som vi lover dig at passe rigtig, rigtig godt på og pleje efter behov.

Jeg kunne opregne flere sider af din indsats, f.eks. sikringen af forsikringsforholdene, den effektive genopretning efter branden i

Eva Smith bliver afsløret

"Sådan ser jeg altså ud. Tja, bum bum."

2001, og dine ofte meget engagerede taler, hvori du ifølge overleveringen ikke undlod at revse regensianerne, hvis du mærkede, at de var ved at blive for høje i roven og for lidt interesserede i lighed og retfærd, to idealer, der ligger dig meget på sinde.

Ikke så længe efter din fratræden lå der nede i porten et nyt nummer, af DJØF-bladet, tror jeg det var, med en forside prydet af dig stående foran Sofartsmonumentet ude på Langelinie.

Underteksten var klokkeklar, at her stod en valkyrie og kampkvinde, som ikke var bange for strid. Ole var ikke med på billedet. Men han var i meget høj grad med på billedet herinde – som festabe og sangskriver og som sjofler i den helt store stil, ja endda, som gårdens meta-sjofler, når han fandt en sjofling for slap. Hans eftermæle som bollebager, en del af provstindefunktionen, beskrives som mere blakket.

Heller ikke på portrættet er Ole med. Men han kan måske trøste sig med, at det nok er ham, du smiler til. Ligesom du nu smiler og kigger såvel kritisk som overbærende på alumnerne i her biblioteket.

Jeg vil gerne på Regenssens vegne sige dig tak for din indsats herinde og ønske dig og os alle tillykke med portrættet.

Regensianersamfundet

Regensianersamfundet er en forening af tidligere regensianere, såkaldt døde regensianere. Man skal melde sig ind i foreningen for at blive medlem. De tre første år efter man er flyttet fra Regensen er man dog gratis medlem. Eneste forudsætning for dette tilbud er, at man sender sin nye adresse til samfundets formand, Camilla Sløk.

Mange spændende aktiviteter!

Som medlem af regensianersamfundet bliver man grundigt forkælet: Der er et spændende blad (du sidder med det i hånden). Man bliver inviteret med til den årlige generalforsamling med tilhørende fest på Regensen. Og her får man endnu et blad (produceret af de nulevende regensianere) og en håndfuld udsøgte numre fra Regensrevyen.

Endelig er der den årlige sommerudflugt, som hvert år bibringer regensianersamfundets medlemmer store oplevelser.

Prisen er ikke værd at tale om, 150 kr. om året

FØRMAND OG WEBMASTER:
Camilla Sløk • camsloek@yahoo.dk

KASSERER:
Niels Willumsen • nwillumsen@aki.ku.dk

REDAKTØR:
Thomas Rørsig • roersig@privat.dk

Mette Korsholm; mettekor@tiscali.dk

Karsten Bø Knudsen
Hans Steenberg
Poul Petersen

Send en e-mail til Camilla Sløk på camsloek@yahoo.dk, hvis du endnu ikke er medlem!